

บทนำ

ณ จวนรัชทายาทแห่งแคว้นได้ปรากฏเสียงร้องของทารก เสียงกังวาน
เสียดแทงโสตประสาทนั้นประกาศก้องถึงประสูติกาลแห่งชีวิตใหม่

"พระชายา ดุสิเพคะ ทารกนี้งามเพียงไร!" หมอตำแยกล่าวอย่าง
ตื่นตะลึง

สตรีที่เพิ่งให้กำเนิดบุตรแลดูทารกในห่อผ้า ดวงหน้าอ่อนระหอย
ปรากฏรอยยิ้มแห่งความปลื้มปีติ

ประตูกุณฉลักให้เปิดออกโดยแรง บุรุษชาตินักรบร่างกายกำยำล่ำสัน
ทรงพลังอันน่าเกรงขามสวมสวาท้ายาวๆ เข้ามา

ตามกฏมนเทียรบาลแล้ว บุรุษมีพียงย่างกรายเข้าไปในห้องของสตรีที่
เพิ่งให้กำเนิดบุตร ทว่าเมื่อประจักษ์แก่สายตาว่าผู้มาเป็นใคร ก็หาผู้มีใด
หาญกล้ากล่าวคำไม่ หมอตำแยวางทารกไว้ข้างกายนายหญิงอย่างรู้อันควร
มิควร ก่อนจะขานเรียกเหล่านางกำนัลให้หีบประตูกุณฉลักไป

"องค์ราชา เป็นโอรสเพคะ" สตรีที่นอนอยู่บนเตียงจ้องมองบุรุษผู้ซึ่งทอดตาแลดูทารกแรกเกิด น้ำตาอุ่นจัดพลันเอ่อล้น

"ลำบากเจ้าแล้ว" กษัตริย์ผู้ครองแคว้นได้อุ้มทารกขึ้น ดวงตาทั้งคู่ทอประกายน้ำตาระยับอันเกิดจากความตื่นตันยินดีเฉกเดียวกัน ด้วยฐานะเป็นถึงราชาแห่งแคว้นได้ ทั้งยังเป็นเพียงผู้เดียวในแถบดินแดนทางตอนเหนือที่อาจหาญต่อกรกับแคว้นเจียนฉินอันเกรียงไกร เขารู้แจ้งแก่ใจดีถึงวิกฤตและปัญหายุ่งยากที่แคว้นได้กำลังเผชิญอยู่ ด้วยเหตุนี้การถือกำเนิดของทายาทผู้สืบทอดราชบัลลังก์ในยามที่ศึกนอกศึกในประชิดตัวจึงทำให้เขาบังเกิดความรู้สึกยินดีปรีดาและห่วงแหนเกินกว่าธรรมดา

เขาจับจ้องหลานชายดวงหน้าแดงจัดที่แผดเสียงร้องจ้าสุดกำลัง ตวัดหัตถ์ใหญ่คราหนึ่งดึงเอาม่านหนาหน้าเตียงนอนให้ปิดคลุมลงบดบังสตรีนางนั้นไว้มิดชิด ก่อนจะตะโกนด้วยน้ำเสียงทรงอำนาจ

"ราชอาลักษณ์"

ประตูเปิดออกตามเสียงขานเรียก บุรุษสีหน้าสุขุมเดินเข้ามาพร้อมด้วยหมอตำแยและเหล่านางกำนัล

กษัตริย์แคว้นได้ประคองทารกขึ้นด้วยหัตถ์หนึ่ง ขณะหัตถ์อีกข้างบรรจงคล้องป้ายหยกไว้รอบคอของทารก

"นัดดาแห่งเราทว่าป่าสี้อี้เจียน กษัตริย์แคว้นได้ โอรสในองค์รัชทายาททว่าป่ากฤษประสูติแล้ว ณ ที่นี้เวลานี้ ด้วยโองการแห่งทวยเทพอันยิ่งใหญ่ ทารกผู้นี้จะสืบสายโลหิตแห่งเรา สืบทอดราชบัลลังก์กษัตริย์แห่งเรา ฟันฟูราชวงศ์ให้เกริกเกียรติเกรียงไกร"

ราชอาลักษณ์นั่งราบบนพื้น จดบันทึกโองการแห่งองค์ราชาลงบนแผ่น

ไม่ใฝ่เพื่อมอบจารึกล้ำค่าให้คงไว้ในประวัติศาสตร์

"อู๊ว อู๊ว..."

หลังจากพระนัดดาแห่งกษัตริย์แคว้นใต้ประสบความสำเร็จได้ไม่นาน ทารกเพศหญิงดวงหน้าแดงจัดยับย่นแผดเสียงร้องจ้าขณะลี้มตามดูโลก ณ บ้านหลังหนึ่งในเมืองหลวงของแคว้นใต้ หากที่ต่างออกไปก็คือการเกิดของนางมีราคาค่างวดเป็นความตายของมารดา

"จงเลี้ยงดูนาง..." สตรีผู้ซึ่งดวงหน้าซีดเซียวหายใจถึงระดับขณะจับมือสามีและแม่นมไว้ พยายามบอกกล่าวความปรารถนาครั้งสุดท้าย "ลูกสาว...ของข้า... ญี่วเออร์ที่เทพประทานให้..."

ราวกับตอบรับถ้อยคำของมารดา เสียงร้องให้จ้าดังกังวานขึ้นทำลายบรรยากาศเศร้าสลดและสงัดเงียบที่ปกคลุมทั่วห้อง

สตรีนางนั้นสิ้นใจท่ามกลางเสียงร้องกระจองอแงของบุตรสาว ดวงหน้าซีดขาวทว่างดงามแต่แต่มรอยยิ้มจางๆ

ผู้เป็นสามีน้ำตาคลอเบาขณะคุกเข่าลงตรงหน้าแม่นม วิงวอนเสียงสะอึกสะอื้น

"ยายหวัน จินเออร์ได้สองมือของท่านเลี้ยงดูจนเติบโตใหญ่ บัดนี้นางได้จากไปแล้ว ทารกคนนั้นขอให้ท่านช่วยดูแลแทนเถิด!"

ครั้นสิ้นคำ เขาก็อุ้มร่างไร้วิญญาณของภรรยาจากไปโดยมิได้เหลียวแลบุตรสาวในห่อผ้าอีกเลย

ยายหวันเหลียวมองรอบห้องอันเปล่าดาย หวนคิดถึงนายหญิงที่เพิ่งสิ้นบุญซึ่งตนรับใช้ใกล้ชิดมาสิบหกปีเต็มพลันโศกเศร้าขึ้นมาเต็มหัวอก

อดกอดกระชับทารกในอ้อมอกให้แน่นเข้ามิได้

"อุ๊ว๊ อุ๊ว๊..." ทารกวัยแบเบาะแผดเสียงร้องลั่นไม่ระย่อ สองมือน้อย
ดิ้นรนออกจากท่อผ้าที่รัดรึงอยู่ แล้วคว้าจับเส้นผมยาวพลิ้วไหวของนาง อาศัย
แรงดึงและเสียงร้องบ่งบอกให้รู้ถึงการดำรงอยู่ของตน

"คุณหนูที่น่าเวทนาของข้า มารดาท่านตายไป หากแต่ท่านรอดชีวิต"
แม่นมตบปลอบทารกที่ร้องงอแงไม่หยุดเบาๆ "มารดาของท่านกล่าวไว้
ไม่ผิด ท่านคือผู้วิเศษที่เทพเจ้าประทานให้แก่โลกมนุษย์ มียายหวนอยู่
ทั้งคน ท่านจะต้องเติบโตใหญ่ ทุกคนจะรักใคร่ชื่นชมท่าน"

นางพึมพำเบาๆ ทารกน้อยจึงค่อยสงบลง ลืมตาโตจ้องมองนาง
ยามसानสนับนัยน์ตาดำดูจุน้ำหมึก แพรพรรณาวดั่งดวงดาราราวกับเห็น
แจ้งทุกผู้คนทุกเรื่องราวคู่นั้น แม่นมก็รู้สึกประหลาดใจยิ่ง เนื่องด้วยนาง
เกือบจะมองเห็นอนาคตยาวไกลภายภาคหน้าผ่านดวงตาสว่างไสวเหนือ
ธรรมชาติ นางเชื่อว่านายหญิงได้ถ่ายทอดพลังอำนาจเร้นลับให้แก่บุตรสาว
คนเดียวแล้วเป็นแน่แท้

ชั่วขณะนั่นเอง นัยน์ตาดำขลับของทารกหญิงพลันทอประกายวาว
ปากน้อยแดงปลั่งเผยออก

นางนึกว่าจะได้ยินเสียงร้องไห้แหลมก้อง มิคาดว่าเสียงที่กระทบ
โสตประสาทชัดเจนจะเป็นเสียงที่คล้ายเสียงร้องไห้ คล้ายเสียงหัวเราะ และ
ยิ่งคล้ายเสียงพูดว่า "กลับ..."

ทารกหญิงแรกเกิดพูดได้กระนั้นหรือ แม่นมตกตะลึงพริ้งเพริด
กอดกระชับนางเข้ากับอก หลับตาภาวนา

"สิ่งศักดิ์สิทธิ์โปรดคุ้มครอง"

7

สิบแปดปีต่อมา

คืนวันเพ็ญขึ้นสิบห้าค่ำ ณ เมืองหนิวชวน เมืองหลวงแห่งใหม่ของ
แคว้นไต้

แสงอาทิตย์สาดส่องทุ่งหญ้าและป่าเขา ความชื้นมีนเปี่ยมชีวิตชีวา
ปรากฏทั่วแดนดิน เพราะวันนี้คือวันสถาปนาแผ่นดินแห่งแคว้นไต้ ข้า
ยังเป็นวันเฉลิมราชสมบัติของท้าวป่ากวย กษัตริย์หนุ่มเจ้าผู้ครองแคว้นไต้
รวมไปถึงพิธีคัดเลือกพระมเหสีและเหล่าสนม ด้วยเหตุนี้ด้านหน้าพระราชวัง
จึงอุ้นหนาฝาคั่งไปด้วยชาวเมือง ธงทิวประจำเผ่าต่างๆ โบกสะบัดทั่วท้องนา

ท้าวป่ากวยและเชื้อพระวงศ์อาวุโสทั้งแปดสกุลใช้ผ้าสักหลาดสีดำ
ปิดคลุมศีรษะ คุณเข้าหันไปเบื้องทิศปัจฉิมมิม จุดธูปกราบกรานทวยเทพ
บนสรวงสวรรค์ บรรดาญาติวงศ์ฝ่ายพระมารดาและเหล่าขุนนางทั้งปุ่นและ
บูที่คุกเข้าเยื้องไปเบื้องหลังพากันน้อมกราบตามเขาอย่างพร้อมเพรียง เพียง

ครูสั้นๆ เมื่อเสียงฆ้องกลองสะท้อนก้องขึ้น ทิวป่ากุญพร้อมด้วยเชื้อพระวงศ์
อาวูโสทั้งแปดสกุลก็ปลดผ้าสักหลาดสีดำบนศีรษะลง ส่งเสียงตะโกนก้อง
คราหนึ่งเพื่อประกาศให้รู้ว่าพิธีขึ้นครองราชย์ของราชาองค์ใหม่ได้สิ้นสุด
ลงแล้ว

ถัดมาก็ได้เวลาของพิธีคัดเลือกพระมเหสีและสนมขององค์ราชา

ผู้ดำเนินพิธีคือได้เท่าเจ้ากรมภาคใต้ซึ่งมีหน้าที่ดูแลฝ่ายพระราชสำนัก
ขณะนี้เขายืนอยู่บนยกพื้น เริ่มต้นขานนามสตรีอายุถึงเกณฑ์ที่ได้รับคัดเลือก
มาจากแต่ละสกุลที่เคยเกี่ยวข้องผ่านการวิวาทกับสกุลทิวป่ามาแล้ว
หลายชั่วคนด้วยเสียงดังฟังชัด

บรรดาสตรีซึ่งปกปิดใบหน้าด้วยผ้าโปร่งผืนบางก้าวขึ้นบนยกพื้นตาม
เสียงขานเรียก ก่อนจะปลดผ้าคลุมหน้าลงเพื่อให้เหล่าเชื้อพระวงศ์และ
ขุนนางทั้งหลายได้ยลโฉมพิจารณา โดยในการนี้ได้เท่าเจ้ากรมทั้งสี่ภาคและ
เชื้อพระวงศ์อาวูโสทั้งแปดสกุลจะคัดเลือกสาวงามให้เหลือเพียงสิบนาง เพื่อ
ให้ทิวป่ากุญประทับตราแต่งตั้งอย่างเป็นทางการในชั้นตอนสุดท้าย

ครั้นผ้าโปร่งถูกปลดออก หญิงสาวโฉมงามก็เรียกเสียงชื่นชมเกรียวกราว
อยู่ครู่ใหญ่ ทว่าระหว่างชั้นตอนอันเร้าใจนี้ ประธานในพิธีที่แท้จริงอย่าง
ทิวป่ากุญกลับใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว หวังคำนึงของเขาลอยละล่องผ่าน
ผู้อาวุโสข้างกายและสตรีงามหยาดยิ้มไปเวียนวนอยู่ระหว่างเหตุการณ์
ในอดีต

เสด็จปู่ของเขาครองราชย์นานถึงสี่สิบปี ทรงมานะบากบั่นแสวงหา
ความรุ่งเรือง ทุ่มเทกำลังสร้างแคว้นให้แข็งแกร่ง กระทั่งแคว้นได้กลายเป็น
แคว้นที่เกรียงไกรที่สุดแคว้นหนึ่งในดินแดนทางตอนเหนือ แต่ทว่า...ครั้นท่าน

มีตำริจะตั้งการปกครองแบบชนเผ่าพันธมิตรอันล้ำหลังเข้าสู่ส่วนกลาง ก็สร้างความไม่พอใจให้แก่บรรดาชนเผ่าชั้นสูง

เพียงไม่กี่เดือนก่อนหน้าที่เขาจะเกิด เผ่าพันธมิตรจึงลงมือก่อกบฏ หมายลอบปลงพระชนม์เสด็จปู่ และในระหว่างพยายามจัดการกับมือสังหาร เพื่อระงับศึกภายใน บิดาของเขาซึ่งดำรงตำแหน่งรัชทายาทสืบทอด ราชบัลลังก์ก็เป็นอันต้องสิ้นพระชนม์ ด้วยเหตุนี้เสด็จปู่จึงรักใคร่เอาใจใส่ บุตรกำพร้าบิดาเช่นเขามากเป็นพิเศษ

น่าเสียดายที่ขณะที่เขาอายุได้เพียงหกขวบ ได้เกิดจลาจลขึ้นภายใน ราชสำนักแคว้นใต้ เสด็จปู่สิ้นพระชนม์ด้วยน้ำมือของบุตรทรพี แคว้น ฉะนั้นจึงฉวยโอกาสนี้บุกทำลายแคว้นใต้ และเนื่องจากเขามีฐานะเป็น รัชทายาท จึงถูกตามล่าสังหารฆ่าแล้วฆ่าเล่า

มาวันนี้ ในที่สุดเขาก็ไม่ทำให้ใครต่อใครผิดหวัง กอบกู้แผ่นดินคืน ได้เป็นผลสำเร็จ!

เสียงร้องแหลมของอินทรีดังลอยมา เมื่อแหงนหน้าขึ้นมองทั่วป่ากุ่ม จึงได้เห็นพญาอินทรีตัวมหึมาบินโฉบอากาศผ่านไป หัวใจของเขาพลันถูก ปลุกเร้า สายตาคมแลเลยผ่านขุนนางแต่ละฝ่าย เลยผ่านสาวงามแรกแย้ม เลยผ่านผืนทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ไพศาลและที่ราบสูงลดหลั่นทอดยาว

ถูกต้อง เขาต้องการเป็นดังพญาอินทรีตัวนั้น สยายปีกโฉบบินสูงอย่าง ไร้กั้งวล นำพาชนชาวภูเขาสั่งห้าวหาญองอาจเข้ายึดครองดินแดนอัน อุดมสมบูรณ์ ย่ำเท้าบนแดนดินแห่งอารยะที่มีเขตแดนอันกว้างใหญ่ไพศาล อุดมวัฒนธรรม และเนื่องแน่นไปด้วยพลเมือง

ครันมองตรงไปสู่ยกพื้นเบื้องหน้าอีกครั้ง สายตาของเขาพลันถูก

ตั้งดูโดยหญิงสาวรูปโฉมงามเฉิดฉัน สีหน้าท่าทางผิดแปลกที่นิ่งอยู่บนรั้วสูงเยื้องไปทางด้านหลังฝูงชนที่มาเฝ้าดูพิธี อากัปกริยาหลากหลายและกลืนอายเดียวดายน่าพิศวงบนร่างของนางกระทบจิตใจเขายิ่งนัก

นางเป็นชนเผ่าใดกัน เขานึกสงสัย หญิงสาวที่งดงามปานนั้นโยมิได้ร่วมแถวเพื่อร่วมการคัดเลือก

ผิวพรรณของนางขาวผุดผาดอมแดงเปล่งปลั่ง เส้นผมดำจัดปานขนของนกกา เรือนร่างอรรชรแบบบาง นางมีดวงหน้ารูปหัวใจสวยงามได้จุมูกโตงได้รูปคือปากเล็กงามไร้ที่ติ

วันนี้นางเป็นสตรีเพียงนางเดียวในที่นี้ที่มีได้แต่งกายด้วยอาภรณ์หรูหราเต็มยศ ทว่าชุดกระโปรงเรียบง่ายและผมยาวที่ถักพันตามใจชอบช่วยจับความงามและความพิสุทธ์ิของนาง นางกวัดแกว่งแส้เลี้ยงแกะในมือขณะหันมองมายังประรำพิธี บางครายิ้มเยาะ บางคราทำตาโต บางคราแลบลิ้นหน้าซ้ำยังทำปากขมุบขมิบคล้ายพิมพ์สิ่งใดอยู่ตลอดเวลา

ที่ทำให้เขารู้สึกจนเป็นที่สุดคือ ผู้คนรอบด้านต่างพากันหลบเลี่ยงนางราวกับหวาดกลัวนางกระนั้น แต่นางหาได้สนใจไม่ เอาแต่ทำหน้าที่ทำตาพิศดารอย่างสบายอารมณ์ ท่าทางของนางทำให้เขานึกอยากจะหัวเราะยิ่งนัก

ทั่วป่ากุยเบนสายตากลับมา ยับยั้งขังใจไม่มองนาง ในใจหวังอยากให้พิธีคัดเลือกมเหสีไร้สาระริบๆ ลึนสุดลงเสียที

"ตามความคิดเห็นของท่าน หญิงงามเหล่านี้เป็นอย่างไรบ้างพะยะคะ บรรดาญาติวงศ์ทั้งหลายต่างส่งธิดาที่งดงามที่สุดมาให้ท่านคัดเลือกแล้ว"

คำถามนั้นดึงห้วงคำนึงที่หลบลิ้นไปไกลของเขากลับมา เมื่อหันไปตามเสียงจึงเห็นได้เท่าเจ้ากรรมภาคได้กำลังจ้องเขาอย่างกระตือรือร้น

"อย่างนั้นรึ" หัวป่ากุกหันเหสายตากลับไปยังหญิงงามบนยกพื้น จึงพบว่าเหลือหญิงสาวที่มีได้ปีดบังใบหน้ายืนอยู่เพียงสิบนางเท่านั้น

ครั้นเห็นสีหน้าเรียบเฉยของเขา ได้เท่าเจ้ากรรมภาคได้ก็เอียงกายเข้ามาใกล้ กระซิบแนะนำว่า "ฝ่าบาท แม่นางในอาภรณ์สีม่วงคือธิดาแห่งสกุลมู่หฺยง เป็นสตรีที่ได้ชื่อว่างามที่สุดในภาคเหนือ ส่วนแม่นางผู้สวมกระโปรงยาวสีแดงคือธิดาแห่งสกุลเฮ้อหลัน..."

ในกาลก่อนยามต้องหลบหลีกหนีภัยตลอดเวลา หัวป่ากุกหามีแก้มใจมาคิดเรื่องแต่งงานไม่ มาบัดนี้หน้าที่กอบกู้แผ่นดินได้สำเร็จลุล่วงแล้ว เขาจำต้องแต่งงานตามประเพณี อาศัยการเกี่ยวดองผ่านการวิวาห์สร้างรากฐานที่มั่นคงและขยายอำนาจให้กว้างไกล

ด้วยเหตุนี้เขาจึงมิได้คัดค้านที่บรรดาเผ่าพันธมิตรจัดแจงเรื่องการอภิเษกให้เขา ส่วนเรื่องจะแต่งกับสตรีคนใดนั้น เขาไม่มีข้อเรียกร้องใดๆ เป็นพิเศษ ขอเพียงหน้าตาไม่ถึงกับอัปลักษณ์ นิสัยดี สามารถให้กำเนิดโอรสธิดาแก่เขาได้ก็เพียงพอแล้ว

ยิ่งกว่านั้น บรรดาสาวงามที่อยู่ตรงหน้าเขาในตอนนี้นับว่าไม่เลวเลยทีเดียว เขาจึงส่งยิ้มบางๆ ให้ดวงตาแต่ละคู่ที่จับจ้องเขาไม่วางตา และรอยยิ้มบางๆ ก็ทำให้โฉมงามทั้งสิบพลันเบิกดวงตากว้าง นัยน์ตาเปี่ยมล้นไปด้วยความปริดาตามดหมาย

ด้วยท่าทีเมื่อครู่ของเขา หญิงงามทั้งสิบจะต้องได้รับคัดเลือกเข้าตำหนักในอย่างแน่นอน

หัวป่ากุกเอนพิงพนักเก้าอี้ครึ้มใจเสมือนเพิ่งทำภารกิจเสร็จสิ้นไปหนึ่งอย่าง แล้วจึงกวาดตามองไปยังฝูงชนที่กำลังขึ้นม้านั้น และโดยไม่คาดคิด

สาวน้อยหน้าตาเฉิดฉินผู้มีกิริยาท่าทางอันเป็นเอกลักษณ์ก็ได้เข้าสู่ขอบเขต การมองเห็นของเขาอีกครา กระทั่งจับสายตาของเขาไว้แน่นมัน

ราวกับถูกพลังอันไร้รูปร่างจุดดิ่งก็ไม่ปาน ทว่าปากุญไม่คิดการณให้ ถี่ถ้วน ลูกขึ้นเดินออกจากกลุ่มขุนนางที่เริ่มถกกันเรื่องบุคคลที่เหมาะสม กับตำแหน่งพระมเหสีและสนมกันอย่างออกรส ก่อนจะเดินเข้าไปยังตำหนัก ด้านหลังซึ่งมีระเบียบทอดยาวไปถึงประตูด้านข้าง

แต่ไหนแต่ไรหวังฉวีเฮอร์ไม่เคยรู้ว่าตนงดงามเพียงใด นภาสีครามและ เมฆาสีขาวไม่เคยบอกว่างามมีรอยยิ้มตราตรึงใจผู้คน ฝูงแกะและทุ่งหญ้า ไม่เคยบอกว่างามมีดวงตาสุกใสและเรือนผมงามสลวยที่สุด แม้แต่แม่นมที่ รักใคร่เอ็นดูก็ไม่เคยบอกเช่นกันว่างามมีผิวกายงามละเอียดย และเรือนกาย สดโอดสะองชวนให้ผู้คนหลงไหล

สิบแปดปีที่ผ่านมานางเดียวตายเสมอมา ด้วยพรสวรรค์ของนาง นางจึงกลายเป็นเด็กหญิงผู้โดดเดี่ยว ในชีวิตมีเพียงแกะและอาษาทั้งหลาย เป็นสหายสนิท

เมื่อครูนี้นั้นขณะที่นางนั่งอยู่บนขอบรั้วสูงแลดูบรรดาสตรีซึ่งเป็นที่ โจษขานว่างดงามที่สุดเหล่านั้นก้าวขึ้นยกพื้น โปรยเสน่ห์อันแยบยลสุด ความสามารถต่อหน้าบุรุษที่นางเฝ้าคิดถึงมาตลอดเก้าปี นางก็รู้สึกว้าวุ่น และเศร้าโศกอย่างยิ่ง

"คนโง่เง่า! ข้าเห็นท่านเป็นคนแสนประเสริฐ แต่ท่านกลับไม่ต่างอะไร กับบุรุษอื่นเลย!" นางหวดแส้เลี้ยงแกะในมือฟาดใส่รั้วไม้ราวกับรั้วไม้แข็งกระด้าง นั้นเป็นคนที่นางกล่าวถึง "เป็นองค์ราชาแล้วเป็นอย่างไร ชายหญิงเหมาะสม